

τημα τῶν ἐπιδίκων μερῶν. Κ' οἱ πετριές δὲ φαίνονται ἀδικαιολόγητες. Γι' αὐτὸ καὶ ὑποθέτουμε πῶς δὲ θάχῃ ὄρεξη πολλή τὸ Κράτος νὰ δώσῃ μεγαλύτερη δημοσιότητα σ' αὐτὴ τὴν ἀνταπόκριση τῆς «Ἀκρόπολης». Χρειάζετ' ἄλλος νὰ βρεθῇ γιὰ νὰ τὸ κάνῃ· ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν Ἑπειρωτικὴ Ἀμυνα λ. χ.

2.2.914

ΛΥΔΟΣ ΠΟΛΛΑΒΡΟΣ

ΠΑΛΑΜΑ—ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΜΑΙΪΟΒΟΤΑΝΑ

Διασκευή, τραγούδι καὶ ωδιάνο

Πρελούδιο—Μιά νεράιδα μ' ἐγέννησε—Ἡ γριά Ζωή= Στέκει τὸ Βασιλόπουλο—Ἡ Μαύρη Λάμια—Γυνὴ καὶ ὄρμις ὁ Μενέλαος—Ἀπὸ ξένα βασιλεία—Σπέρμα τῆς Χάμκος—Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

Σ' ἓνα τόμον δρ. 8. Ὅποιος θέλει, παραγγέλνει τὸ βιβλίο καὶ στά γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» δίχως παρμπανιστὸ ἔξοδο γιὰ ταχυδρομικά.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ

Τὸ μὲ διπλὰς ἑλικας καὶ μηχανάς, ἀφθάστου ταχύτητος, πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παράλια Τρούμπας):

Ἑκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ ὥρα 11 μ. μ. ἀκριβῶς διὰ Σῦρον, Ἀνδρον, Κόρθιον, Τήνον.

Ἑκάστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 2 μ. μ. ἀκριβῶς διὰ Χιον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Θεσσαλονίκην.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Γραφεῖα Γενικῆς Διευθύνσεως, Ἀπελλοῦ 1, ἀριθ. Τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ. Γενικὸν Πρακτορεῖον ὁδὸς Φίλωνος, ἀριθ. 44, ἀριθ. Τηλ. 227.

ΣΗΜ. Αἱ κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δρομολόγιον ὁροὶ ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεως ἐν ἑκάστῳ λιμένι εἶναι ἀπολῆτον Σιδηροδρομικῆς ἀκριβείας.

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

“Η ΑΓΝΗ,”

ὁ ἀκαινούριο μυθιστόρημα, πωλεῖται στὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καὶ Κουκλάρα (ὁδὸς Σταδίου 42), Δρ. 1,50. Γιὰ τὸ ἔξωτερικό 2 δρ. δίχως ταχυδρομικά.

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΔΕΟΠΛΑΣΤΗΣ(*)

Περιμένω τὴν Ἀγαπητικιά μου. Τῆς εἶπα: Κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο δένδρο ποὺ σκιαδεῖ τὴν κοιλάδα, δίπλα στὸ ποταμάκι.

Ἐπλεξά στρώμα ἀπὸ κατακκόνινες πικπαρόνες γιὰ νὰ μοιάζῃ μὲ τὸ αἷμα σου καὶ νὰ μὴ ντραπῇς ποὺ θὰ γίνῃς δική μου.

Εὔρω-τριγύρω ἡ καλαμιὰς εἶναι ψηλὴ καὶ πυκνὴ γιὰ νὰ μᾶς κρύβουν. Τίποτα δὲν θὰ μπορῇ νὰ περάσῃ παρὰ τὸ ἀεράκι ποὺ θὰ δροσίξῃ τὴν φωτιά τῶν κορμιῶν. Ἀπὸ πάνω μας ἡ ξανθὴς φούντες θὰ σμίγουν, πλέκοντας χορταρένιαν σκεπὴν, ποὺ θὰ τὴν προσπερνούν ἡ φεγγαρίσιες ἀχιτίδες καὶ θὰ μᾶς λούζουν σὰν ἀχνόβροχὴ ἀσημένια.

Ἐμεῖς καὶ ὁ Θεός. Τὰ χέρια μου θὰ γλυστράν στὸ χνοῦδι τοῦ χλωμοῦ κορμιού σου ἔτσι, ποὺ ἀπ' τὰ χεῖλια σου θὰ φεύγουν λυγμοὶ σὰν μουσική.

Καὶ τὰ δάκρυα στάζοντας ἀπ' τίς ἄκρες τῶν μισόκλειστων ματιῶν σου θὰ κρατοῦν νωπὲς τῆς παπαρόνης τοῦ κρεβάτιού μας ὥστε νὰ μὴ μαραθοῦνε ποτέ.

Θὰ σὲ περιμένω. Μὴν ντραπῇς ὅταν θάρθῃ ἡ ὥρα νὰ κατεβῇς στὸ ποτάμι γιὰ τὸ λουτρὸ τὸ νυμφικὸ, μὰ κῦτταξε νὰ γίνῃς ὥραία, ἴδια σελήνην ντυμένη τὴν θωρακιά μᾶς γυναίκας. Δὲσε καὶ τὰ μαλλιά σου, ποὺ μέσα τους κοιμούνται ἡ φωτιὰς τῶν ἡλιῶν, καὶ ἀφῆσέ τα νὰ χυθοῦν στὶς κερδόμενες πλάτες.

Θὰ σὲ περιμένω γεμάτος δῶρα ἀπ' τὰ τίμητά ποὺ ξεδράζουν στὶς ὄχθες ἡ θάλασσες καὶ ἀπ' ὅσα κρατᾶν βαθειὰ στὰ φυλλοκάρδια τους τὰ βουνά.

Καὶ στὶς μεγάλες γιορτὲς τῶν πνευμάτων θὰ σοῦ φοράω τὰ πετράδια τῶν σπλάχνων μου, — μαργαρινάρι ἀπὸ δάκρυα καὶ ρουμπινένιο φυλαχτὸ ἀπὸ ἄλυκες σταγόνες τῆς καρδιάς μου...

Τῆς εἶπα καὶ ἔφυγα ἀργά. Κι' αὐτὴ ἔσβυσε ἀπ' τὰ μάτια μου σὰν ἄερας.

Ἐπῆρα τὸ μονοπάτι μὲ τὴν δενδροστοιχία τῶν ἐλαιῶν. Πῶς ἐγυάλιζαν οἱ καρποὶ μὲ τὴ σφιχτὴ τὴ φλούδα ἀπάνω στὰ δένδρα.

Ὅμως θὰ μεστώσουν καὶ θὰ πέσουν στὴ γῆ χωρὶς κανέναν νὰ τοὺς μαζέψῃ.

Ὁ τόπος μου δὲν ἔχει φτωχὲς γυναῖκες ποὺ ζοῦν σὲ νηστεία καὶ σὲ προσευχή. Οὐτε Μαγδαληνὲς ἔχει ποὺ σὲ ἔρημους ἐλαιῶνες μαζεῦουν κλεφτὰ

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ περασμένου φύλλου.

τίς ἐλθὲς γὰρ νὰ τῆς στήψουν καὶ νὰ γεμίσουν μὲ τὸ λάδι τοὺς τὸ καντήλι τῆς μετάνοιας.

Ἐδῶ εἶναι ὅλοι χορτάτοι καὶ χωρὶς ἁμαρτίας. Γιατί ἐπόνεσα τόσο πολὺ ἐγώ, ὥστε ὁ λαός μου νὰ ἔχη παντοτεινὸ δικαίωμα στὴ χάρη καὶ στὴν ἐλευθερία.

Ἀπὸ κλάμα δὲν ἀντηχοῦνε ποτὲ ἡ κοιλάδες. Ὁ πόνος τῶν δικῶν μου εἶναι περήφανος καὶ μυστικὸς ὥπως ὄλων τῶν ὡραίων πλασμάτων.

Σὰν ὁ κόσμος γύρω ὑποφέρει τὸν ἀκολουθῶ κι' ἐγώ, κλαίοντας ὥρες ὁλόκληρες στὸ πλευρὸ τῆς σκοτεινῆς Περσεφόνης.

Εἶναι ἀλήθεια. Ἀισθάνθηκα πολλὰς φορές τὴν ἀγωνία τοῦ Παντός γι' αὐτὸ μὲ κήρυξαν νικητὴ τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας. Καὶ μ' ἔκαναν Αὐτοκράτορα τοῦ βασιλείου τῶν Ψυχῶν ποὺ ἐπέρασαν καὶ ποὺ θὰ περάσουν στὸ μέλλον ἀκόμα.

Ὁ κόσμος μου σκοτείνιασε μὰ εἶναι γλυκεῖα ἡ σκοτεινιά του ἀπὸψε. Πρώτη φορά δὲν φοβήθηκα τὴ νύχτα γιατί ἔξερω πὺς τὰ χέρια μου δὲν θὰ γγί-
ζουν τὸ κρῶ χῶμα στὶς μεσονύχτιες ὥρες.

Ἐνα βυσσινὶ χρῶμα ἀπόμεινε πρὸς τὴ δύσι, σὰν μιὰς καρδιάς ποὺ καίεται. Ἔτσι σὲ λίγο θὰ καὶ καὶ ἡ δική μου καρδιά ἀπὸ τίς φλόγες τοῦ πάθους.

Τὸ κολύπημα τῶν κύκνων στὰ ποτάμια γίνεται καὶ περὶ ὄκνο, ὡς ποὺ τέλεια νὰ σταματήσῃ. Θέλω ὅλα νὰ μαρμαρώσουν στὴ θέσι τοὺς σὰν θὰ φανῇ νᾶρχεται χαμηλοδλεποῦσα μὲ τὴ συνοδεία τῶν ξανθῶν θυγατέρων.

Ἡ αὖρες νὰ φυσᾶνε σιγαλὰ μὴν τύχη καὶ ρί-
ξουν τὰ ἀνθὰ τῶν μαλλιών της. Στὴν Ὠραία Πύλη νὰ σταθοῦν τὰ μεγάλα Λευκὰ Πουλιὰ γιὰ νὰ μὴν περάσουν ἢ Σκιὰς ποὺ βασκάνουν.

Οἱ Κόρες καὶ οἱ Ἐφηβοὶ ἔλθῃ τὴ νύχτα νὰ τρυ-
γᾶνε λουλούδια καὶ καρποὺς χύνοντας τὸν πανεύο-
σμο χυμὸ στοὺς κρίνους ποὺ ἀνοίγονται μέσ' τὴν καρ-
διά τὴν ἀχνιστὴ τοῦ καταρράκτη.

Τ' ἀσημοδάκρυα τῶν ἀστεριῶν κι' ἔλες τίς ὁρο-
σιές, ὅσες θὰ στάξουν τὴν ὥρα τῆς Ἀγάπης νὰ τὰ μαζέψουνε σὲ δίσκους ἀνθίνους.... Κι' ὅλοι ν' ἀγρυ-
πᾶν παρακαλώντας.

Σὰν ἔδωκα τὴν διαταγὴ μιὰς τέτοιαις γιορτῆς
στ' ἀνοιχτά, γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὅλος ὁ κόσμος μου,
ἀποτραβήχθηκα στὸν ἱσθμὸ τῶν δένδρων, κατὰ τὸ
ἀψήλωμα.

Ἀπὸ κεῖ βλέπει κανεὶς τὴν Πολιτεία μου ὡ-

ραία καὶ μονάχη ν' ἀπλώνεται ἀνάμεσα στὶς θάλασ-
σες, ποὺ μοιάζουν τριγύρω της ἴδιες ὑδάτινες ἀλυ-
σίδες.

Ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων εἶναι μακρὸ καὶ οὔτε
ἡ μυρωδιὰ ζωντανοῦ κορμιοῦ δὲν φθάνει ὡς ἐδῶ.

Καμμιά φορά, σὰν ἡ ψυχὴς ἐπιθυμοῦνε πολὺ, ὥ-
στε νὰ κλαῖναι ἀπ' τὴν ἐπιθυμία τῆς συντροφιάς, ἡ
ἀνθρώπινη ζωὴ στέλνει κατὰ τὸ ἀκρογυάλι μου τὸ
πολυτάραχο κύμα της.

Μὰ εἶναι ψηλὸς ὁ φράχτης, τόσο, ποὺ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ τὸν ξεπεράσῃ καὶ σβύνει στὰ πόδια του χα-
μηλά.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ κι' ὁ πόνος τῶν δικῶν μου κα-
τασταλάζει, γιατί τέτοιος εἶναι ὁ νόμος: ξέσπασμα
νὰ μὴν ὑπάρχῃ γι' αὐτὸν κι' οὔτε ἀληθινὸ ἀπολύ-
τρωμα.

Στὴν Πολιτεία τῆς Ἐρημίας καθέννας ἔχει νὰ
κάνῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ μόνος του σέρνει τὸ βά-
ρος του.

Καρδιὲς πρόθυμες νὰ μᾶς ξαλαφρώσουν δὲν
ἔχουμε παρὰ ἐκεῖνες ποὺ μόνον μᾶς θὰ μπορέσουνε
νὰ φτιάσουνε ἂν εἴμαστε ἄξιοι.

Γι' αὐτὸ ἀπ' τὸ βαθύτερο στάξιμο τοῦ νοῦ μου
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἐπλάσσα, ὥπως πλάθονται καὶ τὰ
μπουμπούκια τὴν νύχτα μυστικά.

Κι' ἔρχονται στιγμὲς ποὺ αἰσθάνομαι σὰν Θεός.
Μιὰ δύναμι παράξενη κάνει θαυματουργικά ν' ἀκ-
κουμπᾶν παντοῦ τὰ δάχτυλά μου, στῆς νεφέλες καὶ
στῆς ἀερομορφῆς τῶν οὐρανῶν. Καὶ λαὸς ἀπὸ μονο-
πάτια ἀνείδωτα κατεβαίνει, πλάσματα ἡλιοπρόσωπα,
ποὺ στὶς ὀπτασιές της ρέμεθες μου τὰ εἶχα μοναχὰ
γνωρίσῃ.

Ἔτσι, κάθε ἄρθρος ποὺ ἀπλώνεται σὰν εἰρηνι-
κὴ παραγγελία στὴ χώρα μου, ὅλο καὶ βαθύτερα
θεμελιώνει τὴ βασιλεία μου καὶ τὴ ζωὴ μου.

Ὅσο ἡ ὥρα φθάνει, μιὰ τρεμούλα μεγαλειτέρῃ
κι' ἀπ' τὸ σπασμὸ τῶν φύλλων στὸ φθινόπωρο, ταραξί
τὸ κορμί μου. Πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ ξεμυτίζει τὸ ἀκτι-
νωτὸ τοῦ φεγγαριοῦ κι' οἱ καταρράκτες δὲν χτυπᾶ-
νε πειὰ.

Ἡ κοιλάδες ἀπλώνονται γαλήνιες, μόνο τὸ φτε-
ρούγιασμα τῶν πουλιῶν ἀκούγεται, ποὺ τσιμποῦν τὰ
λουλούδια καὶ φέρνουν τάραγμα στὶς φυλλωσιές.

Ὁ δρόμος ἐστρώθηκε ἀπ' τ' ἀσημόφυλλα τῆς
λεύκας καὶ μοιάζει ἀργυρὸς. Καὶ στὸ τέλος του, ἐκεῖ
ποὺ στρίβει, δίπλα στὸ ποταμάκι καὶ κάτω ἀπ' τὸ
δένδρο τῶν Αἰώνιων Καρπῶν, ἡ ἄλυκη θυσία, —σω-

ρὸς τὰ κοκκινολούλουδα τοῦ κάμπου. Στὸν βαθὺ τὸν κόρφο τους θὰ τινάζῃ τὰ φτερά του ἀπόψε ὁ Καινούργιος Ἑρωτας, πού ἐγὼ τὸν ἔφερα ἀπ' τοὺς μυστικούς τοὺς παραδείσους.

Κάτω ἀπ' τὸ μέθυ θὰ λυώσουμε κι' οἱ δυὸ σὰν τὰ λουλούδια, ἓνα θὰ γίνουμε μὲ τὰ Πάντα τ' αὐτά, ἀχνός, πνοή, μιὰ κοκκινόφλογη πινελιὰ ἐπεὶ ἀπάνω πού πρώτη θὰ καλημερίσῃ τὸν ἥλιο.... Ὁ Ἑρωτας εἶναι τὸ συγκέρασμα δυὸ ψυχῶν στὴ λύκηθο τὴν ἴδια. Πῶς ἐμεῖς θὰ ξεφύγουμε;...

Τὰ πόδια μου τρίζουν στὸ φυλλοστρωμένο δρόμο πού μὲ ὁδηγεῖ στὴν Ἀπόλαυσι. Σὲ λίγο κι' ὁ οὐρανὸς θ' ἀνοίξῃ, ὅπως ἀστράφτῃ σὲ βραδεῖς ζεστὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴ συνοδεία.

Ἀπάνω στὰ λουλούδια, πού μὲ τὸ μῦρο τῆς σάρκας τῆς θὰ ἐνώνουν τὴν ἀπιαστὴ μυρωδιά τους, κάνεις δὲν ἐγεύθηκε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Πρῶτος καὶ τελευταῖος ἐγώ.

Παιδάκια τρέχουν μπροστά, οἱ μικροὶ οἱ Ἑρωτες μὲ τὰ μαλλιά πού ἀνεμίζονται στὸν ἄερα, — ἴδιο χρυσάφι ξεφτυστό. Κρατᾶνε κἀνίστρα ξεχειλισμένα ἀπὸ ροδοπέταλα καλοστρώνουν τὸ δρόμο πού θὰ περάσῃ γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἀπὸ μακρὰ τὴν ξεκρίνω νᾶρχεται μὲ βῆμα δεξιό. Φορεῖ ζώνη ἀπὸ λευκάνθεμα πού πέφτει πρὸς τῆς λαγώνες, κι' ἓλο τᾶλλο κορμὶ φανερό. Στὴν ἀκρὴ ἀπ' τὰ βλέφαρα λάμπουνε δάκρυα. Εἶναι τὸ προμήνυμα τοῦ πόνου πού θὰ περάσῃ πρὶν ἀπ' τὴν γλύκα τοῦ ἔρωτα. Εἶναι τὸ συγνέφιασμα πού ἐρχεται πρῶτα ἀπὸ κάθε χαρὰ τῆς γυναίκας.

Στὸ δένδρο τῶν Αἰώνιων Καρπῶν ἀκούμπησα τὸ κεφάλι, κι' αὐτὸ σὰν ζωντανό, χαμήλωσε τὸν ἴσχιό του θροῖζοντας. Κλαδὶ ἀπὸ φρούτα πού ἔσταζαν τὸ μέλι ἀγγίξε τὰ χεῖλη μου, μὰ φύσημα ἀπότομο τὸ τίναξε ψηλά.

Ἐτρεμα ἔλος, ἀπ' τὰ ἄδυτά μου ἀνέβαινε δάκρυ πού ἔφθανε ὡς τὰ μάτια μου καὶ ξαναγύριζε διπλὸ καὶ τριδιπλὸ μέσα μου, ἀπλώνοντας τὴν φουσκοθαλασσιὰ τῶν πόθων.

Ὁλος ὁ κόσμος μου γύρω κατακάθισε, σεμνὴ καὶ φεγγερὴ ὑψώθηκε ἀνάμεσά του, τὰ χεῖλια τῆς ἔσταζαν τὸ αἷμα, τὰ μάτια τῆς τὴ φωτιά, τὰ δάχτυλά τῆς τὸ αὐλὸ προσάναμμα πού θεριεύει τὴ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας.

— Σήκωσε τὰ μάτια σου. Πρὶν σὲ ἀγγίξω θέλω νὰ ἰδῶ τὴν ψυχὴ σου νὰ τὰ πλημμυρίξῃ. ὦ, πῶς λυώνω! τί ὥραια πού κυττάζεις, σὰν νᾶχουμε εἰπῇ ἔλα τὰ μυστικά μας. Δὲν ἀντέχω, λυγρίζουνε τὰ γόνατά μου, χάνομαι στὸν πλούσιο καταρράκτη τοῦ πάθους, — κι' ὅμως θέλω! Δός μου τὰ χεῖριά σου νὰ κρατηθῶ, κι' ἄφησε νὰ μισοκλείσουν ἡ πύλες ἡ οὐράνιες γιὰτὶ μὲ θάμπωσαν....

Καθήσαμε στὰ χόρτα.

Καὶ εἶδα νὰ πέφτουν ἡ βλεφαρίδες στὰ μάτια τὰ μαῦρα καὶ τὰ γυαλιστερά, σὰν δυὸ φεγγαρίσιες νύχτες.

Ἐρρίξαμε ἄθελα μιὰ ματιὰ στὶς παπαροῦνες πού μᾶς περίμεναν, κι' ἔπειτα, πάλι ἄθελα, κυττάχτηκαμε.

— Θὰ γίνῃς δική μου. Δὲν σὲ θέλω πειὰ ἔτσι παραμυθένια. Γιὰ νὰ σὲ πλάσω ἄδειασα ἔλος, ἔφθασα ὡς τὴν πεῖδι φτωγὴ κατὰστασι τῆς ζωῆς. Τώρα ἦρθε ἡ ὥρα ἐσὺ νὰ μὲ ζήσης. Ὅλες τίς πηγές τίς ἔχεις ἀπάνω σου. Τὰ χεῖλιά σου δίνουν τὸν εὐωδιαστὸ χυμὸ καὶ οἱ κέλοι σου τὴν μυρωδιά πού θρέφει τίς ψυχές....

Ἀπλῶσε πίσω τὰ χεῖριά τῆς κι' ὅπως τεντώθηκε τὸ ἄσπρο κορμὶ τῆς στὰ χόρτα, μὲ τὰ στήθη τὰ χυτά, φάνηκε νὰ στάξῃ τὸ φεγγάρι ἀπάνω τους καὶ νὰ φτιάγῃ λιμνίτσες ἀπὸ φῶς.

Ἀκούμπησα τὰ χεῖλιά καὶ ρούφηξα τὴν συγκίνησι τῆς ἁμορφῆς σάρκας. Καθὼς τὴν ἀγκάλιασα, τὰ δάχτυλά μου πλέχτηκαν σὲ ἄνθη καὶ σὲ περίχυντα μαλλιά. Ἦταν δακρυσμένη κι' ἀμίλητη. Μὰ μόλις ἀισθάνθηκε τὸ δροσοδόλημα, ἀναστέναξε.

— Εἶναι νόμος, εἶπε, πικρός. Παρὰ πάνω δὲν μπορούμε νὰ γευθοῦμε. Σ' ἀγαπᾶω, σ' ἀγαπᾶω τόσο, πού ὁ σπασμὸς τῆς σάρκας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ. Μὰ τί σημαίνει; ὅσο πεῖδι βαθεῖα ἀγαπᾶμε τόσο καὶ πεῖδι ἀδύνατο εἶναι τὸ πλησίασμά μας.

Τὰ μάτια τῆς ἐπῆρσαν ἓνα τραγικὸ μεγάλωμα καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκαν σὰν δυὸ μεγάλες τρύπες.

Τὴν τράβηξα ἀπάνω μου σφίγγοντάς την τόσο, πού ἔτριξε. Καὶ κλαμέναι, ὅπως εἴμαστε, κυλιστήκαμε στὸ λουλουδένιο στρώμα.

Τὸ φεγγάρι εἶχε σταθῇ ἐκσταστικὸ ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, καὶ τ' ἀστέρια ἐσάλεuan παράξεννα, κι' ἐμαζεύονταν ἔλα πρὸς τὸν οὐρανὸ τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Δύσις εἶχεν ἀπομεινῇ ὀλοσκοτεινὴ, σὰν βυθισμένη σὲ ὄνειρο θλιβερό.

— Κύτταξε τὴν λαμπαδηφορέα τῶν οὐρανῶν, τῆς

είπα. Για χάρι μας δλα. Τὸ φεγγάρι εἶναι ὁ μεγάλος πυρσός....

Μὰ τώρα μοῦ φάνηκε σὰν ἓνα σύγνεφο νὰ στάθηκε ἀνάμεσά μας.

— Μὲ τί τυλίχτηκες ; τὴν ρώτησα ψάχνοντας στὸ κενό.

— Μὲ τίς βαρεῖς δμύχλες ποὺ ρίχνει ἀπάνω μας ἡ μοῖρα σὰν θέλῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Παρὰ πάνω δὲν μπορούμε νὰ γευθοῦμε...

Κι' ὅλο ἀραίωνε ἡ Ἀγαπημένη, σὰν νῆλυνε τὴ γλυκάδα τῆς τὸ στάξιμο τοῦ φεγγαριοῦ. Λὲς κ' ἦταν ζωγραφισμένη μὲ χρυσοσκονη στὸν αἰθέρα, ὅλο ἔσβυνε ἀπὸ δάχτυλα ποὺ δὲν φαίνονταν.

Ὁ ἀέρας ποὺ σηκώθηκε μὲ τὸ καταπόντισμα τοῦ νεροῦ, ἄλεθαν στὰ κούφια φτερά τους καὶ τὴν ξανάστελναν πειρὸ φοικτὴ τῇ φράσει :

— Παρὰ πάνω δὲν μπορούμε νὰ γευθοῦμε.....

Ἀνέγγιχτες ἀπόμειναν ἡ παπαροῦνες, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ μεσονύχτιο δυνάμωμα τοῦ ἀέρα τίς συνεπῆρε καὶ τῆς πέταξε ἀπάνω στὸ σταχτερὸ νερὸ τῶν ποταμῶν.

Βοῦλες-βοῦλες κόκκινο αἷμα φαίνονταν τὰ πέταλά τους, κι' ὅσα ἀπόμειναν ἀγκιστρωμένα στὰ βράχια, λένε πὼς ἔβαψαν τὸ χῶμα μὲ κοκκινίλα, σὰν ν᾿σταξε αἷμα ἀληθινό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΠ. ΟΜΙΛΟΥ». Βγῆκε τὸ τέταρτο βιβλιαράκι τῆς χρησιμώτατης αὐτῆς βιβλιοθήκης μὲ τὰ δηγηματάκια τοῦ **Ἀδάμ**: «**Ἀπὸ τὸ χωριὸ μου**». Ἐξὸν ἀπὸ τὰ δηγηματάκια ποῦναι γραμμένα μὲ τόση ζωντάνια καὶ χάρι, ποὺ νὰ μπορούνε νὰν τὰ διαβάσουνε μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση καὶ παιδιὰ 13 χρονῶν καὶ ἄντρες ὄρμιοι, τὸ βιβλιαράκι τοῦ κ. Ἀδάμ εἶναι πλουτισμένο καὶ μὲ σημειωσοῦλες ποὺ δὲν ξηγοῦνε μόνο μερικὲς ἀσυνήθιστες καὶ ἰδιωματικὲς λέξεις τοῦ κείμενου, μὰ μᾶς μαθαίνουν καὶ πολλὰ χρήσιμα πράματα. Ὅριστε μιὰ σημειωσοῦλα ποὺ μᾶς μαθαίνει πὼς λέγονται οἱ μῆνες στὴν Ἡπειρο :

«**Ἀλωνόρης**. Εἶναι ὁ Ἰούλιος γιατί αὐτὸν τὸ μῆνα ἄλωνίζουμε τὰ στάρια. Τὸν Ἰούνιο τὸν λέμε **Θεριστὴ** γιατί θερίζουμε, τὸ Σεπτέβριο **Τρυγητὴ** γιατί τρυγοῦμε τὰμπέλια, τὸν Ὀκτώβριο **Ἀγιοδημήτρη**, γιατί τότε γιορτάζεται ὁ Ἅγιος, τὸ Νοέμβριο **Χαμένο**, γιατί ἀπ' τὸ χειμῶνα καὶ τίς μικρὲς του μέρες πηγαίνει χαμένος γιὰ τίς ἔξω δουλειές, τὸ Δεκέμβριο **Ἀντριά** γιατί ἀντρεῖναι ὁ χειμῶνας,

τὸν Ἰανουάριο **Γενάρη** γιατί τότε γεννοῦν τὰ γίδια μας, τὸ Φεβρουάριο **Φλεβάρη** γιατί τότε γεμίζουν οἱ φλέβες τῶν ποταμῶν ἀπὸ τὰ λυωμένα χιόνια. Ἔτσι τοὺς ξηγοῦν οἱ χωριανοὶ μου τοὺς μῆνες μας. Γιὰ τὸ Μάρτη, Ἀπρίλη, Μάη καὶ Αὐγουστο δὲν ἔχουν βγάλει ἄλλα ὀνόματα».

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ: **Δογάνια** Ἀθ. 1914.

Ἐνα βιβλιαράκι τοσοδὰ, τριάντα σελίδες μοναχὰ, μὲ λίγα τραγουδάκια σεμνά, συμπαθητικά, τρυφερά, μὰ μ' αἴσθημα καὶ μὲ οὐσία, κι' ὅχι ἀσκήσι φουσκωμένα ἀέρα. Καὶ «Τὰ ποιήματα αὐτὰ ἔχουνε γραφῇ στὸ ἀπομακρισμένο Ἑλληνικὸ νησάκι, στ' ὁμορφο καὶ ποιητικὸ Καστελλόριζο». Καὶ ποιητὴς τοὺς ὁ Μιχαὴλ Πετρίδης, ἀπὸ τοὺς πρὶο παλιοὺς φίλους καὶ συνεργάτες τοῦ «Νουμά», ποὺ ἀπὸ τὰ 1904 ἀρχίνησε νὰ δημοσιεύει σὲ τοῦτες δῶ τίς στήλες κατὰ νησιώτικα σκίτσα τοῦ «Ἡ ζωὴ στὸ Καστελλόριζο» καὶ κατὰ τραγουδάκια τοῦ τρυφερά. Νά, γιατί καὶ μὲ ξεχωριστὴ ἀγάπη διαβάσαμε τὸ βιβλιαράκι τοῦ Πετρίδη, γιόματό μὲ τέτια τραγουδάκια :

Τὰ περιγιάλια τραγουδοῦν κ' οἱ θάλασσες γελοῦνε.
Τοῦ Φοίβου ἀχτίδες λαμπερὲς πρὸς τὰ βουνὰ κυλοῦνε
καὶ ντύνουν τίς ψηλὲς κορφὲς μ' ἀφάνταστη πορφύρα.
Ἀνοίγ' ἡ Μέρα ἡ ρήγισσα τὴν ὁμορφὴν τῆς θύρας
καὶ τῇ ζωῇ ξεπροβοδαίει σ' ὅλη τὴν πλούσια φύση.
καὶ παραδίνεται γοργὴ στῆς δράσης τὸ μεθύσι.

Ο «ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ». Ξαναβγῆκε ὁ «Καλλιτέχνης» τοῦ κ. Γ. Βώκου μὲ αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικό, πὼς εἶναι ὅλος πέρα πέρα γραμμένος ἀπὸ τὸ δημιουργικώτατο ἐκδότῃ του. Δίγημα, κριτικὴ, ποίηση, ζουγραφικὴ, μουσικὴ, ὅλα ὅλα στολίζονται μὲ τὴν ὑπογραφή «Γ. Βώκος». Τέτια πολὺμορφη γονιμότητα δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα πράματα στὴν παγκόσμια πνευματικὴ παραγωγή.

Ὁ ΗΣΙΟΔΟΣ τοῦ ποιητῆ Σκίπη. Σήμερα μόνο τ'ἀναγγέλουμε τὸ καλλιτεχνικὸ βιβλιαράκι ποὺ μᾶς χάρισε ἡ Ἀλεξανδρειανὴ «Νέα Ζωή». Μὰ μήπως καὶ μοναχὰ τὰ ὀνόματα **Ἡσιόδου-Σκίπης** δὲν εἶναι ἀρκετὰ νὰ σαγηνέψουνε κάθε φιλόμουσο ἀναγνώστη;

«ΚΡΟΝΙΟΝ»
ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΟ
(Ὁδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φτηνότερα καὶ διαλεχτότερα ἀρώματα. Κολώνια λουίζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβὲς καὶ λουτρά, Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Εὐχρίσμα καθημερινὸ 5 δρ. τὸ μῆνα